

Mangsa Nu Bakal Datang pikeun Amérika jeung 18 Juli 2020 - Nomer Hiji

Jalma Guha tina Perjangjian: Musa jeung Elia dina Ahir Dunya

Jeff Pippenger

2023-08-23

Musa jeung Elia mangrupikeun lambang-lambang nubuat anu masing-masing, nurutkeun kontéksna, bisa kaharti minangka hiji lambang tunggal, atawa ogé bisa kaharti minangka hiji lambang anu ngamuat duanana nabi. Dumasar kana kasaksian dua urang, hiji perkara diteguhkeun, sarta dina Wahyu sabelas, Musa jeung Elia ngawakilan dua saksi tina Perjanjian Heubeul jeung Perjanjian Anyar. Di Gunung Transfigurasi, anu ngagambarkeun Kadatangan Kristus anu Kadua, lambang ganda éta ngawakilan boh saratus opat puluh opat rébu (Elia) boh para martir (Musa) dina krisis hukum Minggu. Babarengan minangka hiji lambang, di guha Horeb, maranéhna ngawakilan umat Allah dina ahir dunya anu “ngadangu,” “maca,” jeung “ngajaga” amanat anu mangrupa hiji Wahyu ngeunaan tabiat Allah anu ngandung kakawasaan pikeun ngarobah hiji Laodikea jadi hiji Filadelfia. Moal lila deui, (pisan moal lila deui) bakal datang hiji titik nalika geus moal mungkin deui pikeun urang Advent Laodikea anu bodo pikeun ngamangpaatkeun “minyak” anu diperlukeun sangkan bisa méré tanggapan anu bener kana sasambat, “Tenjo, Panganten Lalaki sumping.”

Tuluy Moses ngadawuh ka PANGERAN, “Tingali, Gusti ngadawuh ka sim kuring, ‘Bawa ieu bangsa ka ditu,’ padahal Gusti tacan maparin nyaho ka sim kuring saha anu bade diutus marengan sim kuring. Sanajan kitu, Gusti parantos ngadawuh, ‘Kami wanoh ka maneh ku ngaran, sarta maneh oge parantos kapendak kurnia dina paningal Kami.’ Ku sabab kitu ayeuna, sim kuring nyuhunkeun, upami enya sim kuring parantos kapendak kurnia dina paningal Gusti, mugi ayeuna Gusti nunjukkeun jalan Gusti ka sim kuring, supaya sim kuring wanoh ka Gusti, sangkan sim kuring tetep kapendak kurnia dina paningal Gusti; sarta mugi Gusti emut yén ieu bangsa teh umat Gusti.” Saur Mantenna, “Hadirat Kami bakal nyarengan maneh, sarta Kami bakal maparin ka maneh pangreureuhan.” Tuluy anjeunna ngadawuh ka Mantenna, “Upami hadirat Gusti henteu nyarengan sim kuring, ulah bawa sim kuring sareng umat ieu ti dieu. Sabab ku naon bakal kanyahoan di dieu yén sim kuring jeung umat Gusti parantos kapendak kurnia dina paningal Gusti? Naha lain ku sabab Gusti nyarengan ka kami? Ku kituna, sim kuring jeung umat Gusti bakal dipisahkeun ti sakumna bangsa anu aya di beungeut bumi.” PANGERAN ngadawuh ka Moses, “Perkara anu ku maneh diucapkeun ieu oge bakal Kami laksanakeun, sabab maneh parantos kapendak kurnia dina paningal Kami, sarta Kami wanoh ka maneh ku ngaran.” Tuluy anjeunna ngadawuh, “Sim kuring nyuhunkeun pisan, mugi Gusti nunjukkeun kamulyaan Gusti ka sim kuring.” Mantenna ngadawuh, “Kami bakal ngajadikeun sakumna kasaeun Kami ngaliwat di hareupeun maneh, sarta Kami bakal ngumumkeun ngaran PANGERAN di hareupeun maneh; jeung Kami bakal maparin sih ka saha anu ku Kami dipaparin sih, sarta Kami bakal nembongkeun welas asih ka saha anu ku Kami ditingalikeun welas asih.” Saur Mantenna deui, “Maneh moal bisa nenjo raray Kami, sabab moal aya manusa anu nenjo Kami tuluy tetep hirup.” PANGERAN ngadawuh deui, “Tingali, aya hiji tempat di

gigireun Kami, jeung maneh kudu nangtung dina hiji batu. Engke, nalika kamulyaan Kami ngaliwat, Kami bakal nempatkeun maneh dina sela batu eta, sarta Kami bakal nutupan maneh ku panangan Kami salila Kami ngaliwat. Sanggeus kitu, Kami bakal nyingkirkeun panangan Kami, sarta maneh bakal nenjo bagian tukang Kami; nanging raray Kami moal katempo.” PANGERAN ngadawuh ka Moses, “Pahat pikeun maneh dua loh batu, sarupa jeung anu kahiji; sarta Kami bakal nulis dina eta loh-loh eta kecap-kecap anu aya dina loh-loh anu kahiji, anu geus ku maneh dipegatkeun. Jeung sing siap isuk-isuk, tuluy naek isuk-isuk ka Gunung Sinai, sarta nembongkeun diri maneh ka Kami di dinya, dina puncak gunung. Jeung ulah aya saurang oge naek marengan maneh, sarta ulah aya saurang oge katempo di sakuliah gunung; ulah oge domba-domba atawa sapi-sapi ngangon di hareupeun gunung eta.” Maka anjeunna memahat dua loh batu, sarupa jeung anu kahiji; tuluy Moses hudang isuk keneh, sarta naek ka Gunung Sinai, sakumaha anu diparentahkeun ku PANGERAN ka anjeunna, bari mawa dina leungeunna dua loh batu. Lajeng PANGERAN nurun dina mega, sarta ngadeg jeung anjeunna di dinya, tuluy ngumumkeun ngaran PANGERAN. Jeung PANGERAN ngaliwat di hareupeun anjeunna, sarta ngumumkeun, “PANGERAN, PANGERAN Allah, maha welas jeung maha asih, sabar, sarta luber ku kasaeun jeung kayaktian, anu miara welas asih nepi ka rébuan, ngahampura kajahatan, palanggaran, jeung dosa, tapi moal sakali-kali ngabebaskeun anu salah tina hukuman; ngabales kajahatan bapa ka anak-anakna, jeung ka incu-incuna, nepi ka turunan katilu jeung kaopat.” Moses buru-buru sujud nepi ka taneuh, tuluy nyembah. Anjeunna ngadawuh, “Upami ayeuna sim kuring parantos kapendak kurnia dina paningal Gusti, nun Pangeran, mugi Pangeran sim kuring, sim kuring nyuhunkeun, angkat di tengah-tengah kami; sabab ieu téh bangsa anu beuheungna teuas; hampura kajahatan kami jeung dosa kami, sarta tampi kami janten milik pusaka Gusti.” Mantenna ngadawuh, “Tingali, Kami ngadamel hiji perjangjian: di hareupeun sakumna umat maneh Kami bakal ngalakukeun kaajaiban-kaajaiban anu can kungsi dipigawe di sakuliah bumi, atawa dina bangsa mana wae; sarta sakumna umat di antara anu ku maneh dipiangan bakal nenjo padamelan PANGERAN; sabab hal anu bakal Kami laksanakeun jeung maneh téh matak pikasieuneun.” Budalan 33:12–34:10.

Musa ngawakilan umat Allah dina ahir dunya. Maranéhna téh jalma-jalma anu dina “poé-poé panungtung” pangadilan panalungtikan nyuhunkeun ka Allah supaya mintonkeun ka maranéhna “jalan”-Na, “supaya” maranéhna tiasa “nyaho” ka Allah, sarta minangka waleran maranéhna nampi jawaban ti Allah anu ngamuat jangji yén “payuneun”-Na “bakal marengan” maranéhna, sarta yén Allah bakal maparin ka éta umat “katengtreman.”

Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh kudu nangtung di jalan-jalan, tuluy tenjo, sarta tanyakeun ngeunaan jalan-jalan anu baheula, di mana ayana jalan anu hade; leumpanglah di dinya, maka maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna nyarita, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami netepkeun para pangawas atas maraneh, pokna, “Dangukeun sora tarompet.” Tapi maranehna nyarita, “Kami moal ngadangukeun.” Yeremia 6:16, 17.

Yermia ngaidéntifikasi hiji golongan anu nolak “ningali” jeung “ngadéngé,” ku sabab éta maranéhna henteu narima “pangreureuhan” anu dijangjikeun ka jalma-jalma anu néangan “jalan anu hadé” sarta “leumpang dina éta.” Pangreureuhan éta ku Yesaya diidéntifikasi minangka “kasageran.”

Ka saha anu ku Mantenna bade diajarkeun pangaweruh? jeung ka saha Anjeunna bade méré pamahaman kana pangajaran? Nya éta ka maranéhna anu geus disapah tina susu, anu geus dipisahkeun tina payudara. Sabab parentah kudu ditumpukkeun kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik; sabab ku biwir anu gagap jeung ku basa séjén Mantenna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranéhna Anjeunna ngandika, “Ieu téh pangreureuhan anu ku éta maranéh bisa mere reureuh ka anu capé; jeung ieu téh panyegeran”; tapi maranéhna henteu daék ngadéngé. Tapi firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy tibeubeurang ka tukang, tuluy remuk, kajiret, jeung katangkep. Yesaya 28:9–13.

“Pangreureuhan” jeung “kasegeran” ngalambangkeun hujan panungtungan anu dicurahkeun salila ngumandangkenna amanat pangéling panungtungan.

“Kuring dipidangkeun ka mangsa nalika amanat malaikat katilu keur nutup. Kakawasaan Allah geus cicing ka umat-Na; maranéhna geus ngarampungkeun pagaweanana sarta geus disiapkeun pikeun mangsa kacobaan anu aya di hareupeun maranéhna. Maranéhna geus narima hujan ahir, atawa kasegeran tina payuneun Gusti, sarta kasaksian anu hirup geus dihudangkeun deui. Panggeuing agung anu pamungkas geus ngagema ka mana-mana, sarta éta geus ngagerakkeun jeung ngagedurkeun amarah para pangeusi bumi anu henteu narima amanat éta.” Early Writings, 279.

Jangji ngeunaan “istirahat” atawa “pangnyegerkeun” anu mangrupa “hujan ahir,” ngawengku jangji anu dipasihkeun ka Musa di guha yén “payuneun” Allah bakal nyarengan umat-Na.

Pagawean éta bakal sarua jeung anu kajadian dina poé Pentekosta. Sakumaha “hujan awal” dipaparin, dina kucuran Roh Suci dina bubukana Injil, pikeun nyababkeun tumuwuhna bibit anu mulya, kitu deui “hujan ahir” bakal dipaparin dina panutupna, pikeun ngamemarken asakna panén. “Mangka urang bakal nyaho, lamun urang teras ngudag pikeun nyaho ka PANGERAN; medalna Mantenna geus ditangtukeun saperti isuk; jeung Mantenna bakal sumping ka urang saperti hujan, saperti hujan ahir jeung hujan awal ka bumi.” (Hosea 6:3.) “Ku sabab éta, sing girang, eh barudak Sion, jeung bungah dina PANGERAN Allah maranéh; sabab Mantenna geus maparin ka maranéh hujan awal kalayan ukuran anu pantes, jeung Mantenna bakal nurunkeun pikeun maranéh hujan, nyaéta hujan awal, jeung hujan ahir.” (Joel 2:23.) “Dina poé-poé panungtungan, saur Allah, Kami bakal ngucurkeun Roh Kami ka sakabéh manusa.” “Jeung bakal kajadian, saha baé anu nyebut ngaran Gusti bakal disalametkeun.” (Rasul 2:17, 21.) Pagawean agung Injil moal ditutup ku panyataan kakawasaan Allah anu leuwih leutik batan anu nandaan bubukana. Nubuat-nubuat anu kacumponan dina kucuran hujan awal dina bubukana Injil, bakal deui kacumponan dina hujan ahir dina panutupna. Ieu téh “mangsa-mangsa panyegeran” anu dipiharep ku rasul Petrus nalika anjeunna ngandika, “Ku sabab éta, tobatlah sarta murtadlah, supaya dosa-dosa maranéh bisa dihapus [dina Pangadilan panalungtikan], nalika mangsa-mangsa panyegeran bakal datang ti payuneun Gusti; jeung Mantenna bakal ngutus Yesus.” (Rasul 3:19–20.)

“Abdi-abdi Allah, kalayan beungeutna moncorong sarta ngagurilap ku pangbakti anu suci, baris gancang ngalanglang ti hiji tempat ka tempat séjén pikeun ngawawarkeun ieu amanat ti

Surga. Ku rébuan sora, di sakuliah bumi, ieu pangéling-éling bakal ditepikeun. Mujijat-mujijat bakal dipigawe, nu gering bakal diubaran, sarta tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban bakal nuturkeun jalma-jalma anu percaya. Sétan ogé digawé ku kaajaiban-kaajaiban palsu, malahan nepi ka nurunkeun seuneu ti langit di hareupeun manusa. (Wahyu 13:13.) Ku cara kitu pangeusi bumi bakal dibawa pikeun nangtukeun pihakna.” *The Great Controversy*, 611, 612.

Curahan Roh Suci dina poé-poé panungtungan geus dilambangkeun ku curahan Roh Suci dina awal pangwawaran Injil. “firman PANGERAN ka maranéhna” anu moal ngadangu naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah, nya éta prinsip nubuat ngeunaan nambahan hiji garis sajarah nubuat kana garis sajarah nubuat séjén pikeun ngagambarkeun ahir dunya. Ieu taya kurangna iwal prinsip yén ahir hiji perkara digambarkeun ku awal hiji perkara. Aturan nubuat ieu ditolak ku jalma-jalma Laodikea Advent Hari Katujuh anu bodo. Lamun ditarima, Allah tiasa “ngajarkeun pangaweruh,” anu ku Daniel diidentifikasi bakal nambahan dina mangsa ahir, jeung pangaweruh anu sarua éta anu ceuk Hosea umat Allah dibinasakeun lantaran nampik éta. Golongan dina Yesaya jeung Yeremia anu nolak ngadangu atawa ningali, nampik “panyegeran,” anu mangrupa “pangreureuhan” anu dijangjikeun ku Allah pikeun dipasihkeun ka umat-Na dina “poé panungtungan,” sangkan maranéhna tiasa ngalangkungan krisis dina ahir jaman kalayan salamet.

“ngaran Gusti” (watak) anu diproklamasikeun ku Allah ka Musa, nya éta yén “Gusti Allah,” teh “welas asih jeung murah kurnia, sabar, sarta limpah ku kahadean jeung kayaktian.” Watak-Na nya éta welas asih jeung kayaktian. Kayaktian anu ngawakilan watak-Na salawasna pakait jeung welas asih-Na, sabab taya saurang ogé anu bakal ngarti kana kayaktian-Na, iwal lamun Allah heula ngalaksanakeun welas asih-Na ka maranéhna, lantaran sakumna geus dosa jeung kakurangan tina kamulyaan (watak) Allah. Kayaktian yén Yesus Kristus teh Alfa jeung Omega dipikawanoh sarta dijaga ku jalma-jalma anu ku Allah geus dihampura tina kajahatan jeung dosana. Pangampura éta lumangsung dina kajadian-kajadian panungtungan tina pangadilan panyilidikan. Jalma-jalma anu ku Anjeunna dipasih welas asih, ku kituna dosa-dosana dihampura, ku Anjeunna dijadikeun milik warisan-Na sarta diasupkeun kana hiji perjangjian jeung Anjeunna.

“Dina poé-poé panungtungan tina sajarah ieu bumi, perjangjian Allah jeung umat-Na anu ngajaga parentah-parentah-Na bakal diperbaharui.” *Review and Herald*, 26 Pébruari 1914.

Sakumna nabi, kaasup Musa, keur nandakeun poe-poe panungtungan tina pangadilan panyungsi nalika Allah ngabarukeun perjangjian-Na jeung jalma-jalma anu dicirian minangka saratus opat puluh opat rébu. Jeung nalika éta perjangjian diteguhkeun, Allah “bakal migawé kaajaiban-kaajaiban, anu can kungsi dipigawé di sakuliah bumi, boh di bangsa mana waé; jeung sakumna jalma di antara anu aya padamu bakal ningali padamelan PANGERAN: sabab éta mangrupa hal anu pikasieuneun anu ku Kami bakal dipigawé ka maneh.”

Pangalaman Musa di guha di Gunung Horeb, nu ogé katelah Gunung Sinai, ditempatkeun dina kontéks pergulatan Musa jeung umat Allah. Pergulatanana nyaéta pikeun ngalaksanakeun pancén anu geus dipaparinkeun ku Allah ka anjeunna. Musa keur aya dina hiji pergulatan ngeunaan amanat Allah ka dunya. Pas sateuacan PANGERAN némbongkeun kamulyaan-Na ka Musa, urang manggihan Musa ngagunakeun nalar pikeun ngabantah ka PANGERAN, kalawan ngusulkeun yén lamun PANGERAN ngabinasakeun para pemberontak anu kakara nari ngurilingan anak sapi emas

milik Harun, kabinasaan para pemberontak éta bakal ngabinasakeun amanat anu keur nandaan kakawasaan Allah.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa, “Kami parantos ningali bangsa ieu, jeung lah ieu téh bangsa anu beuheungna teuas. Ku sabab kitu ayeuna antepkeun Kami, supaya amarah Kami hurung pisan ka maranéhna, sarta supaya Kami ngabasmi maranéhna; ari ti maneh Ku Kami rek dijadikeun bangsa anu agung.” Tapi Musa nyuhunkeun pisan ka PANGERAN Allahna, pokna, “Nun PANGERAN, ku naon amarah Gusti hurung ka umat Gusti, anu parantos ku Gusti dibawa kaluar ti tanah Mesir ku kakawasaan anu agung jeung ku panangan anu perkasa? Naha nepi ka urang Mesir kudu nyarita kieu, ‘Ku niat jahat Anjeunna ngaluarkeun maranéhna, pikeun maéhan maranéhna di pagunungan jeung pikeun ngabasmi maranéhna tina beungeut bumi’? Simkuring nyuhunkeun, mugé Gusti mungkur tina amarah Gusti anu ngagedur, sarta mugé Gusti ngéman tina ieu balahi ka umat Gusti. Émut ka Abraham, Ishak, jeung Israil, abdi-abdi Gusti, anu ka maranéhna Gusti parantos sumpah demi diri Gusti sorangan, sarta ngandika ka maranéhna, ‘Turunan maranéh ku Kami bakal dipilobaan kawas béntang di langit, jeung ieu sakabéh tanah anu geus Ku Kami dawuhkeun bakal Ku Kami pasrahkeun ka turunan maranéh, sarta maranéhna bakal ngawarisna salalanggengna.’” Mangka PANGERAN ngéman tina balahi anu parantos dipikiran rek dilampahkeun ka umat-Na. Keluaran 32:9–14.

Pangalaman Musa di guha ngawengku pesen anu Musa ditakdirkeun pikeun dipidangkeun ka dunya. Kasaksian ngeunaan PANGERAN nu ngalangkung di payuneun Musa sarta memproklamasikeun tabiat-Na ditempatkeun dina kontéks pesen internal ngeunaan umat Allah anu murtad (Laodikea), sarta kontéks pangalaman Élia di guha ditempatkeun dina perjuanganana ngalawan Izébel, atawa persatuan tilu-rangkep antara Amérika Sarikat, Kapapaan, jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa. Hiji ngalambangkeun pesen internal pikeun garéja, nu séjén pesen éksternal pikeun dunya, tapi dua saksi, nyaéta Musa jeung Élia, aya dina guha Horeb anu sarua, sarta duanana dilambangkeun di guha dina panungtungan dunya.

Geus Ahab nyarita ka Izebel sagala anu geus dipigawé ku Elia, kitu deui kumaha anjeunna geus maéhan sakabéh nabi ku pedang. Tuluy Izebel ngutus utusan ka Elia, pokna, “Mugia para déwa ngalakukeun ka kuring kitu, komo leuwih ti kitu deui, lamun isukan kira-kira dina waktu kieu kuring henteu ngajadikeun nyawamu saperti nyawa salah sahiji ti maranéhna.” Jeung nalika anjeunna ningali éta, anjeunna gugah, tuluy indit pikeun nyalametkeun nyawana, sarta nepi ka Bersyeba, anu kagungan Yuda, tuluy ninggalkeun budakna di dinya. Tapi anjeunna sorangan nuluykeun sapoé lalampahan ka jero tanah gurun, tuluy sumping sarta diuk di handapeun hiji tangkal juniper; sarta anjeunna nyuhunkeun pikeun dirina sangkan anjeunna meunang paéh; pokna, “Geus cekap; ayeuna, nun PANGERAN, candak nyawaku; sabab kuring henteu leuwih hade ti bapa karuhun kuring.” Jeung nalika anjeunna keur ngagolér sarta saré di handapeun tangkal juniper, tingali, harita hiji malaikat nyabak anjeunna, sarta ngadawuh ka anjeunna, “Hudang jeung dahar.” Tuluy anjeunna neuteup, sarta tingali, aya hiji roti dipanggang dina bara, jeung hiji kendi cai di gigireun sirahna. Jeung anjeunna dahar jeung nginum, tuluy ngagolér deui. Jeung malaikat PANGERAN datang deui kadua kalina, sarta nyabak anjeunna, sarta ngadawuh, “Hudang jeung dahar; sabab lalampahan ieu kacida beuratna pikeun maneh.” Tuluy anjeunna gugah, dahar jeung nginum, sarta ku kakuatan kadaharan éta anjeunna leumpang opat puluh poé jeung opat puluh peuting nepi ka Horeb,

gunung Allah. Tuluy anjeunna sumping ka dinya, ka hiji guha, sarta cicing peuting di dinya; sarta tingali, firman PANGERAN sumping ka anjeunna, sarta Anjeunna ngadawuh ka anjeunna, “Naon pagawéan maneh di dieu, Elia?” Jeung anjeunna ngawaler, “Kuring geus kacida satiana pikeun PANGERAN, Allah semesta alam; sabab urang Israil geus ninggalkeun perjangjian-Mantenna, ngaruntuhkeun altar-altar-Mantenna, sarta maéhan nabi-nabi-Mantenna ku pedang; jeung kuring, nya kuring sorangan wungkul, anu kari; sarta maranéhna neangan nyawaku pikeun nyabut éta.” Jeung Anjeunna ngadawuh, “Kaluar, sarta nangtung di gunung hareupeun PANGERAN.” Jeung tingali, PANGERAN ngalangkung, sarta aya angin gedé jeung kuat anu meulah gunung-gunung sarta mecah batu-batu di hareupeun PANGERAN; tapi PANGERAN henteu aya dina angin éta; sarta sanggeus angin aya lini; tapi PANGERAN henteu aya dina lini éta; sarta sanggeus lini aya seuneu; tapi PANGERAN henteu aya dina seuneu éta; sarta sanggeus seuneu aya sora lemes anu halimpu. Jeung kajadian, waktu Elia ngadangu éta, anjeunna nutupan rarayna ku jubahna, tuluy kaluar sarta nangtung di lawang guha. Jeung tingali, aya sora datang ka anjeunna, sarta ngadawuh, “Naon pagawéan maneh di dieu, Elia?” Jeung anjeunna ngawaler, “Kuring geus kacida satiana pikeun PANGERAN, Allah semesta alam; sabab urang Israil geus ninggalkeun perjangjian-Mantenna, ngaruntuhkeun altar-altar-Mantenna, sarta maéhan nabi-nabi-Mantenna ku pedang; jeung kuring, nya kuring sorangan wungkul, anu kari; sarta maranéhna neangan nyawaku pikeun nyabut éta.” Jeung PANGERAN ngadawuh ka anjeunna, “Indit, balik deui ngaliwatan jalan maneh ka tanah gurun Damaskus; sarta lamun maneh geus sumping, urapi Hazael jadi raja di Siria; jeung Yehu anak Nimsi kudu ku maneh diurap jadi raja di Israil; jeung Elisa anak Safat ti Abel-Mehola kudu ku maneh diurap jadi nabi gaganti maneh. Jeung bakal kajadian, saha anu luput tina pedang Hazael bakal dipaéhan ku Yehu; jeung saha anu luput tina pedang Yehu bakal dipaéhan ku Elisa. Tapi Kuring geus nyésakeun pikeun Kami tujuh rébu di Israil, sakabéh tuur anu henteu sujud ka Baal, jeung unggal sungut anu henteu nyium anjeunna.” 1 Raja-raja 19:1–18.

Pangalaman Élia di guha ngagambarkeun kagundahan nabi éta kana amanatna sarta kana pangaruh anu anjeunna sangka geus dihasilkeun ku amanat jeung pagawéanana. Musa keur ngabéla amanat anu geus dinyatakeun ku Allah, sedengkeun Élia geus nyerah kana amanat éta. Ieu téh amanat anu sarua, iwal yén nu hiji sipatna internal ngeunaan gareja sarta nu hiji deui sipatna eksternal ti luar gareja. Sanajan kitu, sacara nubuat, duanana babarengan keur ngagambarkeun amanat ganda dina Wahyu dalapan welas. Anu kudu ku sim kuring ditekenkeun ngeunaan sakabéh bebeneran anu patali jeung guha téh nyaéta yén dina “poé-poé pamungkas” kagundahan anu diébréhkeun dina salah sahiji kasus téh patalina jeung amanat éta sarta pangaruhna.

Musa jeung Elia duanana ngawakilan jalma-jalma anu “ngadangu” jeung “ningali” “sora” anu mangrupa “firman PANGERAN.” “Firman” éta ngawakilan tabiat-Na, nyaéta rahmat jeung kayaktian. Nu nulis Jabur ogé nyuhunkeun sangkan dipintonkeun rahmat Allah, anu mangrupa tabiat-Na. Supaya tiasa ningali “rahmat”-Na, nu nulis Jabur jangji rék “ngadangu” naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah.

Pikeun pamingpin musik, hiji Jabur pikeun bani Korah. Nun Gusti, Gusti parantos marengan rahmat ka tanah Gusti; Gusti parantos mulangkeun [ngabalikeun] panawanan Yakub. Gusti

parantos ngahampura kajahatan umat Gusti, Gusti parantos nutupan sagala dosana. Selah. Gusti parantos nyingkirkeun sakabéh bendu Gusti; Gusti parantos nyingkah tina hebatna amarah Gusti. Balikeun kami, nun Allah kasalametan kami, sarta jadikeun amarah Gusti ka kami eureun. Naha Gusti bakal ambek ka kami salalanggengna? naha Gusti bakal manjangkeun amarah Gusti ka sakumna turunan? Naha Gusti moal ngahirupkeun deui kami, sangkan umat Gusti suka bungah di jero Gusti? Tembongkeun ka kami welas asih Gusti, nun PANGERAN, sarta pasihkeun ka kami kasalametan Gusti. Kami rek ngadangu naon anu bakal diucapkeun ku Allah, ku PANGERAN; sabab Mantenna bakal ngucapkeun karapihan ka umat-Na, jeung ka para suci-Na; tapi ulah nepi maranéhna balik deui kana kabobodoan. Saéstuna, kasalametan-Na caket ka jalma-jalma anu sieun ka Mantenna; sangkan kamulyaan cicing di tanah urang. Welas asih jeung kayaktian papanggih babarengan; kabeneran jeung karapihan silih cium. Kayaktian bakal mekar ti bumi; jeung kabeneran bakal nyawang turun ti sawarga. Enya, PANGERAN bakal maparin naon anu hadé; sarta tanah urang bakal ngahasilkeun buahna. Kabeneran bakal lumampah payuneun Mantenna; sarta bakal netepkeun urang dina jalan tapak suku-Na. Jabur 85:1–13.

Perhatikeun yén “welas asih jeung bebeneran,” (jeung “bebeneran” téh kecap Ibrani ‘emet’ anu geus ku urang dirujuk) anu ngahasilkeun kabeneran jeung katengtreman, geus “silihcium.” Maranéhna di hijikeun. Nu nulis Jabur nempatkeun pupujianana dina poé-poé panungtungan pangadilan panalungtikan nalika Allah geus “ngahampura kajahatan” “umat”-Na. Paménta éta nyaéta sangkan Gusti “ngahirupkeun deui” umatna.

“Hudang rohani jeung reformasi kudu lumangsung, dina palayanan Roh Suci. Hudang rohani jeung reformasi téh dua hal anu béda. Hudang rohani nandakeun panganyaran kahirupan rohani, ngahudangkeun deui kakawasaan pikiran jeung hate, kabangkitan tina maot rohani. Reformasi nandakeun panyusunan deui, parobahan dina gagasan jeung tiori, kabiasaan jeung prak-prakan. Reformasi moal ngahasilkeun buah hade tina kabeneran iwal lamun di hijikeun jeung hudangna Roh. Hudang rohani jeung reformasi kudu ngalaksanakeun pagawéan anu geus ditangukeun pikeun maranéhna, sarta dina ngalaksanakeun pagawéan ieu maranéhna kudu ngahiji.” Selected Messages, buku 1, 128.

“Hudang deui” anu dipénta ku nu nulis Jabur éta nandakeun hiji paménta ti jalma anu terang yén dirina geus paéh. Hudang deui anu dipénta ku nu nulis Jabur éta téh hiji paménta anu kacida héséna pikeun dipénta ku saurang Laodikea, sabab saurang Laodikea teu nyaho yén manéhna paéh sacara rohani; padahal lamun manéhna henteu kitu, tangtu manéhna teu kudu dihudangkeun deui. Hudang deui éta kahontal ku satuju pikeun “ngadangu naon anu bakal diucapkeun ku Allah PANGERAN,” sarta teu kudu aya pagawean séjén anu miheulaan urang dina mastikeun hudang deui éta anu datang nalika Roh Suci tetep cicing di jero urang.

“Hiji hudangna kasalehan sajati di antara urang téh mangrupa kabutuhan anu panggedéna jeung pangmendesakna tina sakabéh kabutuhan urang. Milarian ieu sakuduna jadi pagawean urang anu pangheulana.” Selected Messages, buku 1, 121.

Ngeunaan kitab Wahyu, Sister White nyatakeun kieu.

“Lamun urang minangka hiji umat ngartos naon hartina ieu buku pikeun urang, bakal katingali di antara urang hiji hudangna rohani anu agung.” Testimonies to Ministers, 113.

Kecap “revival” dihartikeun minangka mawa deui kana hirup. Jalma-jalma anu dipilih pikeun kaasup kana saratus opat puluh opat rébu kudu heula nyarékan yén maranéhna geus paéh sarta merlukeun hiji revival. Kanyataan yén saratus opat puluh opat rébu téh paéh mangrupa bagian anu penting tina pesen anu dibuka segelna pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup. Urang masih boga loba deui nu kudu diucapkeun ngeunaan bebeneran ieu. Anu ngahirupkeun deui maranéhna nyaéta “rahmat” anu dipaparin ku Allah ka maranéhna nalika Anjeunna “ngahirupkeun deui” maranéhna sarta maparin kabeneran-Na ka maranéhna. Anu ngahirupkeun deui maranéhna nyaéta bebeneran yén Yesus téh Alfa jeung Omega, sarta pamahaman ieu ngahasilkeun dina diri maranéhna hiji “katengtreman” anu ngaleuwihan sagala pangarti. Jangji éta nyaéta yén “bebeneran” “bakal mecenghul ti bumi.” Pesen anu digambarkeun minangka “bebeneran,” anu mangrupikeun Alfa jeung Omega, asalna ti Amérika Sarikat, sabab éta mecenghul “ti bumi.” Pesen dina awalna datang ti Amérika Sarikat, sarta pesen dina ahirna mecenghul ti tempat anu sarua.

Kalawan nempatkeun kerangka yén jalma-jalma guha milik Allah téh minangka hiji lambang, urang baris mertimbangkeun nabi-nabi séjén anu kungsi aya dina guha simbolis. Yesus ngaidéntifikasi Yohanes Pembaptis salaku Elia, sarta Yohanes keur aya di panjara nalika maranéhna perelu nyaho naha Yesus téh Mésias anu bakal sumping. Maranéhna perelu nyaho sipat Yesus anu sajati. Maranéhna perelu nyaho naha pesen anu geus diproklamasikeun ku dirina jeung pesen anu terus diproklamasikeun ku Yesus téh pesen anu sajati. Maranéhna ngutus murid-muridna pikeun nanya éta patalékan ka Yesus, sarta Yesus, ngalungkungan éta patalékan, tuluy neruskeun némbongkeun kamulyaan-Na ka maranéhna.

“Ku kituna poé téh kaliwat, murid-murid Yohanes ningali jeung ngadangu sakabéh éta. Tungtungna Yesus nyaur maranéhna ka Anjeunna, tuluy maréntahkeun supaya maranéhna indit jeung ngawartakeun ka Yohanes naon-naon anu geus ku maranéhna disaksian, bari nambahan, ‘Bagja jalma, saha baé anu moal manggihan alesan pikeun kasandung ku Kami.’ Lukas 7:23, R. V. Bukti kaallahan-Na katempo dina kasaluyuanana jeung pangabutuh umat manusa anu keur sangsara. Kamulyaan-Na ditembongkeun dina karendahan-Na nurun ka kaayaan urang anu hina.”

“Murid-murid mawa ieu amanat, sarta éta geus cekap. Yahya nginget deui kana nubuat ngeunaan Al Masih, ‘PANGERAN parantos ngurapan Kami pikeun ngawartakeun kabar hadé ka jalma-jalma anu lemah lembut; Mantenna parantos ngutus Kami pikeun ngabebenah anu peot haténa, pikeun ngumumkeun kabébasan ka anu katangkep, jeung muka panjara pikeun maranéhna anu kabelenggu; pikeun ngumumkeun taun kurnia PANGERAN.’ Yesaya 61:1, 2. Karya-karya Kristus lain ngan ukur nyatakeun yén Anjeunna téh Al Masih, tapi ogé nembongkeun ku cara naon karajaan-Na baris ditegakkeun. Ka Yahya dibukakeun bebeneran anu sarua jeung anu parantos sumping ka Elia di gurun, nalika ‘angin anu gedé jeung kuat ngabedah gunung-gunung, sarta ngarempak batu-batu karang di payuneun PANGERAN; tapi PANGERAN henteu aya dina éta angin: sarta sanggeus éta angin aya lini; tapi PANGERAN henteu aya dina éta lini: sarta sanggeus éta lini aya seuneu; tapi PANGERAN henteu aya dina

éta seuneu:’ sarta sanggeus éta seuneu, Allah nyarios ka nabi ku ‘sora leutik anu hening.’ 1 Raja-raja 19:11, 12. Kitu deui Yesus kedah ngalaksanakeun padamelan-Na, lain ku tabrakan pakarang jeung ngagulingkeun tahta-tahta sarta karajaan-karajaan, tapi ku nyarita ka haté manusa ngaliwatan kahirupan anu pinuh ku welas asih jeung pangorbanan diri.” Alfa dan Omega, 217.

Kakawasaan Allah ditepikeun ngaliwatan Firman-Na. Eta dipasrahkeun ka “hate manusa.” Eta téh palajaran tina “sora leutik anu halimpu.” Sanajan kitu, pesen Elia téh nyaéta pesen lahiriah anu ngidentifikasi kakuatan-kakuatan di luar umat Allah. Kristus keur ngabejaan Elia yén dina “poé-poé panungtungan” firman-Na téh tempat ayana kakawasaan, tapi “patempuran pakarang jeung dijungkingkeunana tahta-tahta jeung karajaan-karajaan,” anu dilambangkeun ku angin nu ngancurkeun, lini, jeung seuneu, ngawakilan tilu kakuatan lahiriah anu digambarkeun dina kitab Wahyu anu bakal disanghareupan ku umat Allah. “Angin” anu ngancurkeun téh lambang Islam dina nubuat Alkitab. “Lini” téh pambarontakan jeung anarki Révolusi Perancis. “Seuneu” téh karuksakan anu ditimpakeun ka Sodom jeung Gomora. Elia geus ngungsi tina kakawasaan kapausan pikeun nepi ka guha éta, ku kituna Gusti némbongkeun ka anjeunna yén sanajan sagala kakuatan jahat anu nyusun krisis dina ahir dunya, nya dina sora leutik anu halimpu éta kakawasaan Allah kapanggih.

Musa, Elia, sareng Yohanes Pembaptis sadayana mere kasaksian yén maranéhna nyaksian tabiat Allah ti jero hiji guha. “Guha” éta mangrupikeun hiji-hijina tanda anu bakal dipaparinkeun ka hiji angkatan anu jahat sareng murtad. Yesus nyarios ngeunaan “angkatan anu murtad sareng jahat,” nyaéta angkatan dina “poé-poé panungtungan” tina pangadilan panyilidikan. Tanda pikeun angkatan éta nyaéta nabi Yunus anu geus nyéépkeun tilu poé dina hiji guha—beuteung lauk paus.

Jeung nalika jalma réa geus ngumpul pageuh, Anjeunna mimiti ngadawuh, “Teu teh hiji turunan anu jahat; maranehna neangan hiji tanda; tapi moal aya tanda anu dipaparinkeun ka eta, iwal tanda Nabi Yunus. Sabab sakumaha Yunus jadi tanda ka urang Niniwe, kitu deui Putra Manusa bakal jadi tanda ka ieu turunan.” Lukas 11:29, 30.

Yunus aya di jero beuteung lauk paus salila tilu poé jeung tilu peuting, sakumaha Isa aya di jero kubur salila tilu poé. Yunus téh hiji tanda, kitu deui Isa. Maranéhna ngagambarkeun tanda kabangkitan, anu tangtu waé, lumangsung sanggeus pati.

Tuluy sababaraha ahli Kitab jeung urang Parisi ngawaler, pokna, “Guru, kami hayang ningali hiji tanda ti anjeun.” Tapi Anjeun ngawaler sarta ngandika ka maranéhna, “Turunan anu jahat jeung murtad ieu néangan tanda; tapi moal aya tanda anu dipaparinkeun ka dinya, iwal ti tanda nabi Yunus. Sabab sakumaha Yunus aya tilu poé tilu peuting dina beuteung lauk gedé, kitu ogé Putra Manusa bakal aya tilu poé tilu peuting dina jero bumi. Jalma-jalma Niniwe bakal gugah dina pangadilan babarengan jeung turunan ieu, sarta bakal ngahukum éta; sabab maranéhna tobat ku pangwawaran Yunus; jeung, tenjo, anu leuwih agung ti Yunus aya di dieu.” Mateus 12:38–41.

Lamun urang ngartos prinsip ulanganana sajarah, babarengan jeung kanyataan yén sakabéh sajarah suci nandakeun ahir dunya, mangka pupusna, panguburan, jeung kabangkitan Yunus jeung Kristus

téh jadi “tanda” sarta ogé jadi amanat pikeun umat Allah dina mangsa ayeuna. Nalika Yunus dipiceun ti jero beuteung lauk paus, anjeunna ngumumkeun amanat éta, sakumaha amanat ngeunaan kabangkitan Kristus geuwat diumumkeun waktu malaikat nyabut batu tina guha tempat Kristus aya. Maranéhna anu dilambangkeun ku Musa, Élias, Yunus, jeung Kristus téh ngalambangkeun lain ukur umat Allah dina “poé-poé pamungkas,” tapi ogé amanat anu dipasihkeun ku masing-masing maranéhna.

Tanda Yunus ngawengku pangalaman guha, tempat sipat welas asih Kristus dipidangkeun. Welas asih anu sarua anu ku Yesus dipaparinkeun ka Éliah, dipaparinkeun ogé ka Yunus nalika anjeunna ngungsi tina tanggung jawabna pikeun ngawawarkeun éta amanat. Masih loba deui anu bisa diucapkeun ngeunaan Yunus, tapi ayeuna aya perkara-perkara séjén anu perlu dibahas heula.

Gua éta, salian ti harti-harti séjén, ngagambarkeun pati jeung kabangkitan. Umat perjangjian Allah dina poé-poé panungtungan geus diidentifikasi ku sababaraha saksi minangka jalma-jalma anu geus paéh tuluy dihudangkeun deui. Tangtu waé, saurang Kristen kudu dilahirkeun deui supaya bisa ningali Karajaan Allah, sarta ieu ngagambarkeun pupusna manusa heubeul anu dagingawi, tapi dina harti nubuat ieu ngandung harti anu leuwih jero. Ieu nyaritakeun hiji amanat anu dieureunkeun di tengah jalan. Élia eureun ngawawarkeun éta amanat, Yunus kabur tina ngawawarkeun éta amanat. Yohanes dipiceun ka panjara sarta dipaéhan. Isa Al-Masih disalib.

Ku kituna tanda Yunus téh lain saukur ngeunaan maot jeung hudang deui, tapi ngeunaan maot jeung hudang deui hiji amanat, sarta sakabéh amanat anu dilambangkeun dina firman Allah ngagambarkeun amanat pangélinging pamungkas anu dipasihkeun ku Rama ka Yesus, anu satuluyna dipasrahkeun ka Jibril, anu satuluyna dipasrahkeun ka nabi, anu tuluy nyeratna sarta ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Allah kersa mungkas éta amanat jeung ngamimitian deui dina pangalaman guha Musa. Elia mungkas pagaweanana minangka utusan sarta ngungsi ka guha. Yunus ngungsi ka Tarsis. Yohanes Pembaptis dipaéhan, kitu deui Yesus. Sakabéh kasaksian ieu kudu dibawa ka kitab Wahyu sarta disaluyukeun silih jeung nu séjén. Daniel jeung Wahyu téh dua kitab, tapi “kasaksian Yesus” nétélakeun yén duanana ogé mangrupikeun hiji kitab. Duanana miboga ciri-ciri anu sarua jeung Alkitab. Dua kitab anu ngajadikeun hiji kitab, jeung dua panulis anu ngagambarkeun dua saksi.

Daniel, saurang tawanan Babul lajeng Medo-Persia, sacara simbolis pupus nalika anjeunna dialungkeun kana guha singa. Yunus sacara simbolis pupus nalika ditelen ku lauk paus. Yohanes nu nampi Wahyu sacara simbolis pupus nalika anjeunna dialungkeun kana minyak nu ngagolak. William Miller pupus, tapi anjeunna miboga jangji yén malaikat-malaikat keur ngadagoan di kuburna pikeun kabangkitan jalma-jalma bener. Palayanan Future for America sacara simbolis pupus dina 18 Juli 2020.

Pesen pangwawadi nu pamuput dipaselang dina kontéks tatu nu maéhkeun dina kakawasaan kapausan anu keur cageur deui. Cageurna éta tatu mangrupa jejer husus dina Wahyu bab tilu welas jeung tujuh welas. Lamun tatu nu maéhkeun éta geus cageur, kapausan anu hirup deui bakal jadi karajaan kadalapan anu dipidangkeun dina Wahyu bab tujuh welas. Eta diidentifikasi minangka nu kadalapan, nyaéta nu asalna tina tujuh. Angka dalapan mangrupa lambang kabangkitan, sabab

sunat salaku materai tina hubungan perjangjian kudu dipigawé dina poé kadalapan sanggeus anak lalaki dilahirkeun. Upacara éta diganti ku baptisan dina tatanan Kristen, jeung baptisan ngawakilan pupusna, pangkuburan, jeung kabangkitan Kristus. Kristus dihudangkeun deui dina poé sanggeus poé katujuh. Ku kituna, sacara nubuat Anjeunna dihudangkeun deui dina poé kadalapan. Sanggeus sarebu taun pangreureuhan, bumi anu dijadikeun anyar dihudangkeun deui dina milénium kadalapan.